

B E S T I E S A .

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

No se ben be perquè s'havia mort, però el cas es que s'estaba allí tot quiet, amb una cara de tant se m'en dona que em feia rabia. El menys amoinat de tota la familia, era ell, tot i que era l'únic responsable del que passaba. Jo el coneixia molt. A l'escola, erem els dos que ens pegavem més. Era una mica més petit que jo, i quant algun es barallava amb mi, després, per quedar be, m'esgarrapaba i em colpejava de valent amb ell. I ara el gran imbècil s'havia mort. La caixa no li anaba gens be a la cara, tot plegat feia l'efecte de que li tivava un xic de sota l'aixella. A mi no em feia gracia. L'hauria estomacat de debó, i en ^{el} fons no m'interessaba gens que hagués pres una determinació tan important com aquella. Però com que davant de la familia representaba el paper d'amic íntim, figuraba que em sabia molt, però molt greu.

Sempre havia sigut un exemplaríssim gandul, que jo no podia tolerar, i en aquells moments, més que mai, em feia mal veure'l allargassat com una galiassa, sense esma per espantar-se les mosques que se li passejaven per la boca. Tenia un desig irresistible de donar-li un cop sota el genoll, per veure-li aixecar

automàticament la cama i fer-li la guitza d'una manera o altre. Jo no se pas qui li havia donat a entendre de fer aquella cara de tonto i un tan lluit pa per. Quan un es mort, lo millor es morir-se d'una manera seriosa, i no pas es tar-se hores i hores al mig de quatre ciris amb aire de contar les bigues a ulls clucs, vestit de gran gala i sense sabates (quina bestiesa!), enlairant el punt d'acabat del mitjó amb una actitud transcendental.

Estic segur de que tenia gana, només calia mirar-li la cara per estar-ne ^{donant-se} convençut, i no obstant era prou hipòcrita per dissimular i seguir importancia en la seva qualitat de cadàver de circumstancies. Em varen avisar una mica massa tard, perquè sinó la cosa hauria anat d'una altre manera, de segur. Jo ja sabia que ell era d'aquells que quant expliquen alguna cosa que fa gràcia, la tornen a repetir i a repetir a grans riallades. Es per aixó que si no n'haguessin fet gens de cas des del primer moment, hauria deixat correr la seva actitud pocasolta i no ens veuríem obligats a prendre's seriosament la seva pa llassada. Però ara ja era massa tard. Qualsevol seria capaç de fer-lo tornar

enrera en vista del seu exit d'esgarips i plors!

M'agafaren ganes de tentar-lo amb el^{seu} joc predilecte a l'escola, propo-
sant-li de jugar als quatre cantons amb els ciris, però la seva família s'es-
garrià tota només al parlar-ne. Estúpids. Que poc el coneixien!...

I el deixarien sortir-se amb la seva i fer-ne una com in cove abans de seguir
els meus consells. De totes maneres, per ells farien, perquè lo que es a mi
no em donava gens de pena.

Quan vingueren a clavar-li la caixa, no vareig poguer estar-me de dir a cau
d'orella a la seva mare:

- Poseu-li una mica de pa i pernil a la caixa i un xic de vi, per si cas es
repensaba...